Ч. 170. Неділя 29 липня (11 серпня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Заговір анархістичний на ц. c. Вільгельма. — Розбійнича відозва льорда Кіченера.)

Староство борщівске розписало вже правибори в своїм повіті і визначило для кождої громади число виборців. Правибори розпочинають ся дня 14 сего місяця в Борщеві, де має ся вибрати 10 виборців; дня 16 серпня правибори в Скалі (12 виборців). — Правибори кінчать ся дня 29 серпня в Мельници (8 виборців). — На передвиборчім вічу в Раві рускій поставлено кандидатуру о. Киприяна. — В Рудеччині говорять про кандидатуру Станислава Балля. В Калущині з польскої сторони висувають дві кандидатури: повітового лікаря др. Вурмта і Генриха Мерженьского з Дубовиці. — Др. Евген Петрушевич скликує передвиборчі збори до Сокаля, Хоробова, Яструбич і Мицова на дні 11, 13, 15 і 17 с. м.— На вічу в Товстім пов. Заліщицкого ухвалено кандидатуру о. Альойсия Олесницкого, крім того були кандидатури судиї Боцюркова і війта Рудляка з Глушкова.

Цісар Вільгельм в приказї своїм наказуючім обставити войском замок і парк в Кронберзї, де померла цісарева Фридрихова, наказав войску стріляти острими набоями в того, хто хотів би туди дістати ся без позволеня. Таке розпоряджене здивувало немало цілу Европу і ось аж тепер оно вияснило ся. Frankf. Ztg. доносить, що сї надзвичайні міри осторожности викликало викрите якогось анархістичного заговору на житє цісаря Вільгельма. Поліция одержала докладний опис, в який спосіб має бути замах виконаний. Ся обставина стала ся також причиною, що приїзд анґлїйского короля Едварда до Кронберґа опізнив ся.

В Льондонї оголошено проклямацию, котру видав Кіченер в полудневій Африцї: Відозва та звучить: Всї команданти і проводирі ватаг (!) збройних, котрі суть горожанами давних републик а все ще ставлять опір войскам королївскої Милости все одно чи то в Оранії чи в Трансвалю або в инших частях земель єго королївскої Милости в полудневій Африцї а також всї члени правительства бувших републик Оранії і Трансвалю, скоро до 15 вересня не піддадуть ся, будуть на завсїгди вигнані з полудневої Африки. Кошти удержаня родин горожан, позістаючих в отвертій війні, а котрі до 15-го вересня не піддадуть ся, спадають на тих-же горожан, а маєтки їх будуть сконфісковані. — Проклямация та єсть ділом компромісу. Кіченер хотів оголосити речинець піддания ще на червень, але з ріжних сторін напирано на него, щоби він продовжив речинець аж до 15 вересня.

В справі нашого театру.

В „Буковинї“ з дня 9. серпня, ч. 88, знаходимо статию під заголовком: „Із нашого житя“, підписану Антоном Крушельницким, в котрім автор статиї з острим і сьмілим, а о скілько можна зміркувати, і обєктивним, чисто річевим критицизмом, розбирає деякі справи із нашого житя. В статиї сїй єсть може й трохи песимізму, але — Господи! серед наших відносин трудно не бути песимістом тому, хто трохи здоровійше і не крізь окуляри деяких наших партий і „фамілїй“ дивить ся на то, що у нас робить ся і діє ся. Отже в статиї тїй заговорив п. Крушельницкий також і про наш театр, і так в нїй каже:

Як вибори, то вибори! На всїх полях заворушили ся галицкі Русини — де не рушиш ся, всюди вибори! Кінчить ся соймова сесия — вибори, резиґнує др. Грушевский із функций голови товариства ім. Шевченка — вибори, уступає директор руск. театру, др. Гриневецкий — вибори! Та що нам до того! Соймових послів виберуть так, чи сяк... др. Грушевский може дасть ся ще упросити і возьме назад свою резиґнацию, але др. Гриневецький уже таки поїхав до Відня! Прощали його, дуже сердечно прощали його в театрі, бо любили його всї задля його доброти. Але як-раз ся доброта була причиною його зневохоти. Він був за добрий, за мягкий — а як такий він директором не міг бути. „Енерґічного треба би чоловіка“, кажуть одні, „фахового“, мовлять

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин.)

II.

Рідна сторона Овида Назона. — Житє в Порто Рекканаті. — Весїлє. — Реканаті, родинне місто Лєопардїго.— Льорето і єго відпусти.

(Дальше.)

Приходимо тепер до того прямокутного, окремо під банею стоячого будинку, що нам передтим засланяв вид на хор: то єсть нїби незвичайно богата марморова коробка на сьвяту хатку, довга на яких 15 метрів а широка на 8 метрів. Рисунок до неї зробив Браманте, модель з дерева Антоніо Пеллєґріно з Фльоренциї, а виконанє в марморі походить по части від Сансовіна. На прекрасних горорізблених плитах видимо на довшій стїні „Поклон трох царів“, „Рождество Пресьв. Діви“, „Весілє Мариї“ і „Поклон пастирів“. Поодинокі плити суть відділені нижами, котрі мають з боку коринтийскі стовпи, а в котрих стоять дуже красні марморові статуи. Довкола того всего ідуть меандри і ґірлянди в ренесансовім стилю. З переду знаходить ся вівтар Благовіщеня, украшений довкола прекрасними горорізьбами, а на задній сторонї представляє різьба як ангели божі несуть сьвяту хатку. З правого довшого боку входить ся маленькими дверми до середини. Ось ми й в хатці Пречистої Діви, котрої стїни з цегли, чорнісенькі від кадила і диму зі сьвічок. Тут якась містична темрява, мимо того, що зі стелї звисає множество лямп. „Сьвяту хатку“ розділяє на дві половини вівтар, що цілий блищить ся, по за вівтарем єсть місце коминка, над котрим висить образ Пречистої Діви, принесений разом з хаткою з Назарета. Перед тим образом молять ся путники. Тут єсть також статуа з кедрового дерева, представляюча Матер Божу з дитятком, але докладно їй придивити ся єсть майже річ неможлива, бо она ціла так блищить ся від всїляких дорогих каменів, що й найбуйнїйша уява якого поета не годна того описати. Статуа єсть більше як метер висока, а лице Матери Божої і дитятка суть покриті мішаниною одної части золота а пять частий срібла, званою „elettro“; лиця від диму сьвічок чорнісенькі. Лиш раз до року, в чорну пятницю, (на тиждень перед великою пятницею), можна ту статую побачити такою, якою она єсть з природи. З тої статуи, котру, після побожного оповіданя, зробив сьв. апостол Лука, здоймають тогди на знак жалоби ту одїж з дорогими каменями, і тогди єї показують. Відтак убирають єї в синяво-фіолєтну одїж і вкривають чорною заслоною. По скінченю жалоби здоймають ту одїж назад, розрізують єї на дрібні кусники, вкладають кождий в куверту, на котрій єсть вибита печатка на знак, що то єсть правдива памятка і так в кувертах продають вірним. Статую убирають опісля з великою церемонїєю в нову одежу і вкладають на ню плащ з дорогими каменями. На місци коминка суть крім згаданого образа ще й инші релїквії, а іменно правдива одежа Пречистої Діви (туніка) і ключик від церкви перенесені також з Назарета. Ключик єсть грубо позолочуваний і єго уживають при посьвячуваню всїляких памяток. Сьвященик в ризах церковних кладе той ключик на тацку, до котрої богомольцї вкладають відтак свої памятки, медалїоники, рожанцї і т. п., а він їх посьвячує і віддає назад. Декотрі з богомольців давали в той спосіб посьвячувати малі посріблювані дзвіночки; до чого они мали служити, — того я вже не міг довідати ся. По правім боцї від сьвятої хатки стоїть кілька катедер з балдахінами а поза ними сидять на прекрасних кріслах черцї Капуцини, котрі відбирають від побожних всїлякі жертви і гроші на служби Божі та роздають побожним в кувертах всїлякі памятки між иншими і кусники сьвічок, що горіли на вівтари Пречистої Діви.

До Льоретто сходить ся множество богомольців з цілого сьвіта, але таки найбільше приходить Італїянців з Абруцців т. зв. „ренікол ї“ (regnicoli) длятого, що они походять з давного королївства неапольского, і Чекі т. є. люди з провінций положених поза Марками. Они ідуть пішки а за ними їдуть вози запряжені волами. По дорозї співають они льоретаньску пісню, що починає ся словами:

другі, а треті своє, а иньші знов своє!... Кінець кінців усі мають голос, усі хотіли би мати директором чоловіка після своєї думки, а з того всього нема н ї я к о г о чоловіка! Три рази подавав ся по резиґнациї дра Гриневецкого на директора театру д. Лопатиньский, три рази брав назад подане; врешті за четвертим разом віддано йому театр, вже лише збори мали затвердити контракт на шість літ, аж тут він і знов резиґнує. Бесіда висказує йому своє негодоване і на тім кінець! Директора як нема, так нема! Аж ось між кандидатами був п. Губчак. Не знаємо чому — але він не хотів обняти від разу дирекциї, лише є тепер управителем театру з рамени львівскої „Р. Бесіди“, а конкурс на директора розписаний далї до 31 серпня. Здаєть ся директором буде мусів лишити ся п. Губчак. Коли оттак дивлю ся на все те, думаю чи не мав рациї др. Гриневецький, коли мовив: „Вірте менї, Русини така „подла“ нация, що її не треба лїтератури, не треба штуки, не треба театру! Вони не можуть утримати театру, бо не відчувають потреби ходити до него, а патриотичний обовязок піддержувати театр, стаєть ся для них собачим обовязком. Я желав би, каже, найгіршому своему ворогови, аби був директором театру і мусів „відчути ту ласку, яку роблять йому земляки тим, що зволять ходити на театральні вистави!“ Я слухав і чогось прикро було менї вірити. А Гриневецкий впевняв мене, що і він перед роком мав инші погляди. Не дивив ся вправдї дуже ідеально на цїлу сю дирекцию театру, але все-ж таки не думав зазнати стільки розчаровань від патриотів, скільки мусів перенести їх на своїй шкурі.

І нібо чи-ж не рацю мав др. Гриневецкий, коли по нїм не хоче нїхто обняти театру. Ну! Русь-Україна, має претенсиї стати самостійною державою в словяньскім сьвітї, має претенсиї до полїтичного і культурного житя, а мізерного директора театру не в силї видати зі свойго лона, не може якомусь чоловікови, що обійме дирекцию театру, піддати сил до поборюваня ріжних перепон, не відбирати йому енерґії, не пхати його в зневіру!... Радуй ся Україно!....“

До сего погляду п. Крушельницкого і до повторюваних ним слів дра Гриневецкого мусимо сказати і від себе слів кілька. Свої справи треба вияснювати і висказувати погляди на них, бо аж тогди зможе вийти щось путнього з нашої роботи. Але о тім другим разом.

К. Кахникевич.

Новинки.

Львів дня 10 го серпня 1901.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував суплента при мужескій семинариї учительскій у Львові Станїслава Сроковского головним учителем при мужескій семинариї учительскій в Тернополи.

— **Осінний речинець іспитів зрілости** в ґімназиях і школах реальних у Львові: 1) в другій нїмецкій ґімназиї (поправки і цїлі іспити) дня 12. вересня; — 2) в пятій ґімназиї (поправки і цїлі іспити лиш з тої ґімназиї) дня 14. вересня; — 3) в академічній (рускій ґімназиї) (поправки і цїлі іспити) дня 18. вересня; — 4) в ґімназиї Франц-Йосифа (поправки) дня 23 вересня. В школї реальній у Львові дня 16. вересня. Абітуриенти з ґімназий з польским язиком викладовим, що хотять складати іспит з одного предмету, мають зголосити ся в дирекциї ґімназиї Франц Йосифа, а ті, що мають складати цїлий іспит, мають зголосити ся в канцеляриї дирекциї пятої ґімназиї. Всї инші, отже й з руских ґімназий, мають зголосити ся в однїй з повисших ґімназий, найдальше до 4. вересня с. р.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї виїхав вчера з Відня до Львова.

— **Відновлене і розширене церкви.** Громада Бережава, дочерна парохії в Лиші, бірчаньского деканата, перемиского епархії, відновила і украсила в церкві „бабинець“ і притвор, помалювала церков і поставила нову дзвінницю коштом 2540 К. Як громада так і тамошний парох о. Ант. Копистяньский одержали від перемиского епископа похвальні письма і благословене.

— **Запомоги.** Маґістрат міста Львова оголошує конкурс на запомоги з фундациї бл. п. Емілїї Дембковскої для молодїжи ремісничої в сумі 200 К.: для вдовиць і сиріт по міщанах львівских в сумі 40 К. Поданя треба вносити найдальше до дня 30 вересня с. р.

— **Нещаслива пригода і єї наслїдки.** Будник при зелїзници у Водниках, коло Єзуполя Альойзий Дірль, Чех, полював оногди на охабі побіч насипу на дикі качки і возив ся на лодцї. Нараз случайно вдарив нехотячи веслом по рушници, котра вистрілила і весь набій всадила єму в бік. Дірль помер на місци: був то чоловік літ 30, нежонатий. Мати єго, котра була сьвідком тої пригоди, з розпуки і жалю за сином, зійшла з розуму.

— **О любов дївчини.** Дня 4-го с. м. прийшли два паробки до Цуцилова, надвірняньского повіта і забавляли ся при горівцї з одною з тамошних дївчат. Один з них зовесь Литвак, другий Кафлиньский, оба з сусїдного села Переросля і оба старались о руку тої дївчини. Вертаючи в ночи до дому, взяв Литвак до товариства ще паробка Мельника, а по дорозї переходячи лісом стали єго бити. Кафлиньский у власній обороні добув ножика і зранив ним наперед Мельника в лице, голову і черево, а відтак дістав і Литвак пять ран. Мельник скінчив житє рано, признавши, що в змові з Литваком наміряли добре оббити Кафлиньского. Стан Литвика, хоч пораненого, есть не злий.

— **Рабунок в поїздї.** На варшавско-віденьскій зелїзници межи стациями Зубковицї а Гологоги, в часї, коли поїзд товаровий їхав поволїйше, вискочило на один ваґон кількох злодїїв, а відорвавши пльомби, дістали ся до середини ваґона. Заким служба зелїзнича спостерегла рабунок, злодїї викинули з ваґона дві паки вовни ваги 4 сотнарів і втекли з нею.

— **Крадені коралї.** Юлїянну Штайн з Мощеницї, жінку господаря придержано в склепі Маркуса Сасса в ринку у Львові, де хотіла дешево продати три шнурки грубих француских коралїв вартости 300 К. Штайнова признала ся,

---

Io sospirai lontant
Veder le sante mure
(Зітхаю здалека
Побачити сьвяті мури).

Дуже живописний образ представляють такі богомольцї, коли дійдуть до своєї цїли і станут на площи перед собором. Всї кидають ся на колїна, молять ся а відтак ідуть на колїнах через цїлу площу, відтак по сходах до церкви і через церкву аж до сьвятої хатки, котрої поріг від того в двох місцях глубоко витертий. Розуміє ся, що богомольцї лишають богато гроший в місточку, чого доказом хочби лиш та величезна маса рожанців, які тут продають. Вже дїти від чотирох літ зачинають робити рожанцї, а двапайцятьлїтні дїти роблять на день до 150 „короне“ (коронки — пацьорки всїлякого рода насиляні на шнурку, котрих уживають до відмавляня молитви). Та й управа сьвятої хатки не без доходів, бо до неї належить не лиш половина всїх домів в Льорето, але ще й триста посїлостий ґрунтових. Крім того має она і скарб, котрий мимо того, що француский ґенерал Бертіє забрав з него в 1797 р. девятьдесять і сім мілїонів, має тепер знову богато мілїонів.

На лїво від сьвятої хатки суть двері, понад котрими висить чудової роботи бронзовий паук; сюди входить ся до присїнка скарбницї (tesoro). Присїнок есть украшенийількома цїнними образами славних малярів. З него входить ся до скарбницї, великої, 24 метрів довгої а 15 метрів широкої салї, котру украшає прекрасна стеля, на котрій видко фрески роботи Р о н к а л л ї, званого іль Померанчо. Вздовж стін стоять величезні скляні шафи, що подобають на виставові вікна в ювілєрских склепах. В них видко найдорожші чаші, дорогоцїнні монстранциї, епіскопскі жезли, корони, золоті і срібні ланцушки та ювелї всїлякого рода. Туть есть множество дорогих каменїв неоцїненої вартости, які зложили в дарунку майже всї католицкі монархи і монархинї. Долїшні полички виглядають вже трохи по маломіски, бо тут стоять в суміш дарунки біднїйших людий, найбільше годинників, так, що можна би з них писати історию годинників. Всї ті предмети представляють величезну суму гроший.

Але на щастє не всї гроші, які до Льорето напливають, лежать даром, а великі суми з них уживають ся на цїли артистичні. А що Льорето есть так сказати би сьвятощею цїлого сьвіта, то і всї културні народи стараються ся лишити тут памятку по собі. В послїдних часах відновлювано церков і Італїянцям дістало ся украшене банї і роботи фрескові дістав славний артист Маккарі. За темат до своїх малюнків взяв він „льоретаньску лїтанїю“ і длятого лиш той їх може розуміти, хто знає ту лїтанїю. Украшене самої банї коштувало вже звиш мілїон а мимо того она ще не готова. Каплиця сьв. Йосифа, положена в полудневім поперечнім ковчезї дістала ся Італїянцям та Іспанцям в спілцї. Рисунок зробив архітект собора ґраф С а к к о н і а величавий вівтар з мармору і статуу сьвятого зробив Іспанець Енрікон Баррон. Французи дістали головну каплицю в північнім поперечнім ковчезї а мальоване віддано парискому професорови Л я м е р. Наконець нїмецкий артист маляр З а й ц дістав сїдалища в хорі, епіскопский престол, ряд фресків і велике вікно образове. Цїла єго робота потягне ся яких десять літ і буде очевидно коштувати немало гроша.

Годї покидати Льорето не бачивши апостольскої палати, бо і в нїй також первостепенні скарби штуки. Палата есть дїлом Джулїяна Санджалльо. Насамперед з горішної льоджджі входимо до ґалєриї образів, котра містить в собі яких 45 образів, а межи ними кілька знаменитих венецияньского маляря Л ь о т т о. Посерединї сеї салї знаходить ся збірка майолїкових ваз з фабрики в Урбіно, котрих краса у виконаню есть неоцїненої вартости. Відтак приходять папскі комнати, в котрих послїдний раз мешкав папа Пий IX. в 1857 р. Величавість в переднїй салї, в салї авдиенцийній і в салї троновій потахла, за то красує ся лиш величезний савойский герб намальований на сталї. Мушу признати ся, що я приятелем сполученої Італїї, але тота брусовата вілїзливість прикро вразила мою душу. Хто чує ся сильним, не повинен зараз дертись на весь рот, що він має право власности, а хто так дуже чванить ся своїм правом, повинен не забувати на то, що з права виходять і обовязки. А обовязком повинно було бути передовсїм забезпечити пречудні ґобелїни в sala degli arazzi (саля тапетова) від знищеня. Аж сум бере дивити ся на ту салю, в котрій найчудовійші фляндрийскі коври звисають із стелї як театральні декорациї в маґазинї; порох їх з'їдає і они розлїтають ся на кусні. Барон Ротшільд давав за кождий найлїпший ковр мілїон франків, але фіскус не хотів на то згодити ся і зложив комісию, котра мала розглянути ся в тім, що би коштувала направа тих ґобелїнів. Та комісия і працювала, виголошувала красні бесїди, з'їла богато диет і остаточно ухвалила, що за 50.000 лїр дасть ся всю шкоду направити. На тім і скінчило ся а ґобелїни нищать ся дальше. Девять найлїпших штук, що представляють сцени із сьв. письма, походять з Антверпії, де їх купив Ґенуенець старого шляхотского роду Палявічінї і 1655 р. записав в завіщаню для сьвятої хати.

III.

Битва під Кастельфідардо 18. вересня 1860. — Анкона. — Ріміні. — Република Сан Маріно.

З Льорето іде зелїзниця помежи гірскими кріпостями Фастельфідардо і Озімо до Аспіо, де суть мінеральні купелї, але заким виберемо ся в дальшу дорогу, не від річи буде прига-

що коралї вкрала в Щирци Петрови Кницеви. Злодійку з коралями задержано на полїциї.

— **Станїслав Боровский**, писар в бюрі раваня роботи М. Ярошиньского в Ярославі, середного росту, бльондин, лисавий, заінкасувавши від кількох властителїв більших посїлостий звиж 1000 К. на доставу робітників, щез як камфора.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 10 серпня. Майже з цїлого Семиґорода доносять о великих зливах, тучах і бурях, внаслїдок котрих настала перерва в комунїкациї.

Петербург 10 серпня. Вчера відбуло ся вінчанє вел. княг. Ольги, сестри царя з кн. Петром Ольденбурґским.

Сайґун 10 серпня. Помер тут кн. Генрих Орлеаньский.

Льондон 10 серпня. Кічнер доносить з Преториї: Командант Девілїєр піддав ся. Англійцї сподївають ся, що проклямация льорда Кічнера буде мати добрі наслїдки і що війна вже борзо скінчить ся.

Надіслане.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 мілїметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К 30 с. за оправлену книжочку.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотїв мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

дати ту битву під Кастельфідардо, котра позбавила папу сьвітскої власти, і стала ся початком того положеня, в якім ще й нинї Апостольский престол знаходить ся. Опис сеї битви подаємо тут за очевидцем Цаморі'м, котрий сам в нїй брав участь, а з того опису побачимо, чим держала ся сьвітска власть папи, именно, яке було під ту пору папске войско, котре мало ставити опір Піємонтезам, котрі при помочи Франциї старали ся опанувати цїлу Італїю. Отже послухаймо, що розповідає Цаморі:

Пий IX. стратив був в 1859 р. через то, що Наполеон III. брав в опіку італїяньских революціонерів, значну часть своєї держави. Щоби ще ратувати той край, який єму лишив ся, а котрий розтягав ся від Адрийского до Середземного моря, старав ся він з весною 1860 р. скріпити своє мале войско тим, що вербував охотників з Австриї, Франциї і Бельґії, а на головного команданта своєї арміі покликав бувшого францускогo ґенерала де ля Морісієра. Перед своїм виїздом з Брукселї сказав Морісієре до Дешана, монаха чина Редемптористів, пізнїйшого кардинала-архиєпіскопа в Мехельн: Завтра вибираю ся до Риму. Коли буду мусїв бороти ся лиш з революціонерами, то я певний успіху. Але скоро вмішає ся піємонтске правительство, то мене побють, а тогди буде сором для Европи.

З унїверситету в Лєвен вибрало ся кількох студентів, що хотїли вступити до папского войска, а між ними також і наш очевидець, та поїхали до Анкони, де тогди формував ся баталїон з людий звербованих з Австриї. Охотників з Франциї, Бельґії та Ірляндиї формовано в компанії та баталїони в Римі. Склад папского войска аж до того часу був слїдуючий: два домашні полки піхоти по два баталїони, до котрих вербовано людий з церковної держави в той спосіб, що їм плачено гроші на руку; два полки домашних стрільців набраних в той сам спосіб; два полки піхоти з самих чужинців, головно з Швайцариї і Франциї а межи ними було богато таких що служили давнїйше у французскій леґії чужинців; наконець баталїон стрільців зложений з самих чужинців. Офіцирами в тих чужих полках були майже виключно лиш самі Швайцари. Кождий баталїон мав по 8 компаній, а кожда компанія по 120 мужа. Кавалєрії був давнїйше один полк драґонів, але в 1860 р. була з него лиш одна шкадрона. Полк артилєриї мав великі браки, котрі заповнювано новими охотниками і єго поставлено під команду бувшого французского офіцира. — Можна тепер мати докладне понятє о тім, яке то було папске войско під ту пору, коли вже Пруси так сказати би лагодили ся до битви під Садовою і Седаном.

Зараз по моїм приїздї до Анкони — каже Цаморі — прийшов приказ вибрати з охотників 100 мужа до утвореня одної шкадрони легкої кавалєриї. На мою просьбу вибрано і мене до тої шкадрони, але що она не формувала ся в Анконї, то ми мусїли іти пішки до Риму. Ми вийшли 7 мая, а станули в Римі 20 мая серед великої зливи. Зараз на другий день прийшов приказ, щоби ми машерували на тосканьску границю, де впала була ватага повстанців. Будучих кавалєристів узброєно длятого чим скорше як небудь яко піхотинців і ми пішли разом з другим войском яке ще було в Римі до Вітербо, де стапули на другий день вечером. Тут довідали ся ми, що шеф ґенерального штабу полковник Пімодан на чолї одного відділу жандармів відогнав повстанців за границю.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	2·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·30	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Гримадова в Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від $^1/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_8$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).